

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **E. Š.**, bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. L. A., advokátkou v K., proti žalovanému **S. B. D. I. K.**, so sídlom v K., zastúpenému JUDr. I. H., advokátom v K., **o zaplatenie poplatkov z omeškania**, vedenej na Okresnom súde Košice I. pod sp.zn. 15 C 113/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. mája 2008, sp.zn. 2 Co 354/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v sume 23,55 € k rukám JUDr. I. H., advokáta v K., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I. rozsudkom z 25. septembra 2007, č.k. 15 C 113/2005-67 zamietol žalobu o zaplatenie poplatkov z omeškania a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 3 970,-- Sk na účet JUDr. I. H., advokáta, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a ustanovenia zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov dospel k záveru, že citovaný zákon neustanovuje povinnosť platiť v prípade omeškania niektorej zo zmluvných strán poplatky z omeškania, preto uzavretá zmluva o výkone správy z 19. januára 1993 čl. II. je v rozpore so zákonom. Z tohto dôvodu žalobu nepovažoval za dôvodnú a zamietol ju.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcu rozsudkom z 29. mája 2008, sp.zn. 2 Co 354/2007 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 O.s.p. potvrdil. Žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v sume

328,-- Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku na účet advokáta JUDr. I. H.. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z ustanovení § 451 – § 459 Občianskeho zákonníka, upravujúcich bezdôvodné obohatenie, nevyplýva oprávnenie účastníka, ktorý sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, domáhať sa poplatku z omeškania a preto bol žalobca oprávnený domáhať sa iba zaplata úroku z omeškania. Keďže predmetom konania je zaplata poplatku z omeškania, mal za to, že súd prvého stupňa správne rozhodol, ak žalobu zamietol, pretože žalobca pri vydaní bezdôvodného obohatenia nemá nárok na zaplata poplatku z omeškania.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Za takú vadu označil skutočnosť, že sa súdy nevysporiadali s obsahom písomných podaní, s obsahom odvolania ani s jeho ústnymi prednesmi. V dôvodoch dovolania rozoberal skutkový a právny stav veci.

Žalovaný navrhol dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako neprípustné odmietnuť a zaviazať ho k náhrade trov dovolacieho konania vo výške 47,10 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok,

potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

Prípustnosť dovolania žalobcu vylučuje aj ustanovenie § 238 ods. 5 O.s.p., podľa ktorého dovolanie nie je prípustné ani vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Ak je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky, dovolanie nie je prípustné, ak výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa prvej vety. Na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde.

Dňa 6. mája 2005, kedy bola žaloba podaná na Okresný súd Košice I., bola minimálna mzda podľa § 1 písm. b/ nariadenia vlády č. 525/2004 Z.z. 6 500,-- Sk a jej trojnásobok predstavoval sumu 19 500,-- Sk. Výška poplatkov z omeškania, zaplatenia ktorých sa žalobca v konaní domáha, neprevyšovala v čase začatia dovolacieho konania trojnásobok minimálnej mzdy v deň podania žaloby na prvostupňovom súde a preto dovolanie žalobcu nie je prípustné ani podľa tohto ustanovenia § 238 ods. 5 O.s.p.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok

právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednáwanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závädný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednáwanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a žalobcovi neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Odňatie možnosti pred súdom konať nemožno vidieť ani v právnych záveroch, na ktorých založili súdy svoje rozhodnutia. Ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. dáva odňatie

možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka.

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne že by konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný v dovolacom konaní podal návrh na uloženie povinnosti nahradiť mu trovy tohto konania v sume 47,10 € za dva úkony právnej pomoci. Najvyšší súd mu priznal náhradu trov konania za jeden úkon právnej pomoci (vyjadrenie k dovolaniu), podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v sume 16,60 € a režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v sume 6,95 €, spolu vo výške 23,55 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 1. apríla 2009

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková